

Подсилихме огъня и се приготвихме за сънъ. Хаджи Кантонера прибра благоговѣйно кутията съ шапката и я внесе въ колибата, отгдето изнесе единъ кожухъ. Азъ се загърнахъ съ намѣтката си и се обтегнахъ отъ едната страна на огъня.

Дълго време не заспахъ, преживѣвайки трагедията на бащата. А и звездитѣ като че по-силно горѣха сега въ тъмносиния фонъ на небето и придаваха единъ тържественъ тонъ на спокойната нощъ. Месецътъ току що бѣ се показалъ на изтокъ, крачеше полека напредъ и заливаше земята съ меката си свѣтлина. Като че бѣ турналь прѣстъ на уста и шепише на звездния хоръ: тихо, оставете я да спи!

